

Sygn. akt: WK 13/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Jerzy Steckiewicz

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

Protokolant : Anna Krawiec

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Jarosława Cieplowskiego,

w sprawie st. szer. rez. M. Z. skazanego z art. 338 § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2013 r. kasacji wniesionej przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego na niekorzyść od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w P. z dnia 13 marca 2013 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazuje sprawę w tym zakresie Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w P. do ponownego rozpoznania;

2. stwierdza, że wydatki poniesione przez sąd, związane z rozpoznaniem kasacji, ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 marca 2013 r. Wojskowy Sąd Garnizonowy w P. skazał st. szer. rez. M. Z. za przestępstwo z art. 338 § 1 k.k. i wymierzył mu za nie karę miesiąca ograniczenia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na roczny okres próby.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 21 marca 2013r.

W dniu 4 lipca 2013 r. wpłynęła do Sądu Najwyższego kasacja od tego wyroku, sporządzona przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego w trybie art. 521 k.p.k., na niekorzyść skazanego, w której sformułowano zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa materialnego – art. 34 § 2 pkt 2 k.k. i art. 35 § 1 i 2 k.k. polegającego na orzeczeniu wobec skazanego kary ograniczenia wolności bez obligatoryjnego nałożenia obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne i określenia wymiaru tej pracy w stosunku miesięcznym albo orzeczenia potrącenia od 10 do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd.

W związku z tym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 34 § 2 pkt 2 k.k. w czasie odbywania kary ograniczenia wolności skazany ma obowiązek wykonywać nieodpłatną, kontrolowaną pracę na cele społeczne. Wymiar tej pracy reguluje art. 35 § 1 k.k. wskazując, że jest ona wykonywana w przedziale od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym. Jednocześnie Kodeks karny zezwala sądowi na orzeczenie wobec osoby zatrudnionej, zamiast rzeczzonego obowiązku, potrącenie od 10 do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym również na cel społeczny (art. 35 § 2).

Zestawienie omawianych przepisów oraz ich stylizacja wskazują jednoznacznie, że prawny obowiązek skazanego na karę ograniczenia wolności wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne musi być orzeczony przez sąd, który określa też wymiar tego obowiązku. W szczególnych

okolicznościach sąd może odstąpić od orzekania obowiązku wykonywania tej pracy, musi jednak wówczas orzec potrącenie stosownej części wynagrodzenia za pracę.

Nieorzeczenie żadnej ze wspomnianych form wykonywania kary ograniczenia wolności – jak w zaskarżonym wyroku – jest rażącym naruszeniem przepisów art. 34 § 2 pkt 2 i 35 § 1 i 2 k.k. i ma istotny wpływ na treść orzeczenia, ponieważ samo wskazanie wymiaru kary ograniczenia wolności bez określenia obowiązku z niej wynikającego i nierozzerwalnie z nią związanego uniemożliwia jego wykonanie. Jeśli zważy się przy tym – co równie słusznie wywodzi Naczelny Prokurator Wojskowy – że opisane w zarzucie kasacji uchybienie nie może być konwalidowane w postępowaniu wykonawczym, przeto – zgodnie z wnioskiem skarżącego – należało uchylić zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazać sprawę w tym zakresie Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten powinien ograniczyć postępowanie dowodowe jedynie do dowodów kształtujących orzeczenie o karze oraz baczyć, by nie powtórzyć uchybień, które legły u podstaw uchylenia zaskarżonego wyroku.

O wydatkach związanych z rozpoznaniem kasacji orzeczono na podstawie art. 638 k.p.k.